

**UN SEPULCRE
DE LLETRES
MINÚSCULES
SILVESTRE
VILAPLANA**

DIA 1

Edicions Bromera

ELENA

Tard o d' hora totes les portes es clouen. També les dels cementiris.

El petit corrent d'aire que s' esmunyia entre els batents mentre se segellava la porta d' entrada a la casa li semblà el crit de socors ofegat d' una vida que es resistia a quedar-se enrere per sempre. Elena va notar un calfred esgolant-se per l' espinada, com si tinguera l' esbufec d' una fera resseguint-li les passes de prop, a frec de pell. Potser era això el que la neguitejava: la sensació angoixosa que tot el que feia ho observaven i que algú, potser la mort, l' encalçava sense pietat.

La porta es barrà hermèticament amb un soroll metàl·lic de territori blindat i inexpugnable. Ja està fet, pensà, aquesta serà la meua última llar.

No s' escoltava res procedent de l' altra banda. Tan sols percebia la seua respiració fatigada, aquell xiulet fragós que s' enrogallava més amb el transcurs dels dies. Elena havia passat les dues hores anteriors asseguda en l' espai reclus d' un enorme vehicle amb vidres tintats que la separaven del conductor i la reflectien. Havia tingut un llarg itinerari per a observar-se difuminada contra aquell espill improvisat, per a llançar totes les preguntes pendents al seu reflex, per a pensar de manera obsessiva en tot el que comportava la decisió que havia pres.

Tanmateix, en aquell moment sentia un cert alleujament. Les últimes setmanes se li havien fet eternes. Havia notat que les forces se li diluïen, que les cordes que encara la sostenien com si fóra un titella començaven a esfilagarsar-se. Però ho havia

aconseguit. Hi havia arribat. I ara, per fi, amb les portes del sepulcre tancades, podia deixar-se anar.

Va agafar amb força el mànec de la maleta que duia arrossegant. L'equipatge, més que un objecte ple de roba vella i cansada, li semblava el darrer nexa d'unió a una vida a la qual acabava de renunciar. I s'hi aferrà com a les restes inconsistents d'un naufragi.

La va trasbalsar aquell pensament i va notar l'arribada d'un dels seus ofecs habituals. De la butxaca de l'abric va traure l'inhalador i es va regalar dues dosis llargues de Ventolín. Va esperar uns quants segons fins que el salbutamol va completar el recorregut mentolat cap als pulmons i va començar a alleugerir-li una mica l'asfíxia. Segurament, l'inhalador era només un placebo que l'ajudava psicològicament a mantenir-se dreta. Res no podia fer-li ja cap efecte.

Es va posar en marxa. Respirà fondo un parell de vegades al llarg del corredor per aconseguir un ritme d'alenades normal. No volia que la primera impressió que tingueren els seus companys fóra la d'una dona moribunda i angoixada.

El corredor era clar i metàl·lic, d'un color malalt, com el dels hospitals a mitjanit, el d'aquells passadissos poblats de fantasmes d'ulls vidriosos que tan bé coneixia. Els espais de fugida dels insomnes com ella, dels que es resistien a adormir-se arrossegats per la son blanca i espessa dels sedants.

Quan va arribar al final es va trobar una segona porta. Per a accedir-hi, el corredor s'estretia i obligava a passar per una estructura flanquejada per dos panells de color grisós que a Elena li van recordar l'escàner dels aeroports o l'aparell de fer ressonàncies de l'hospital. Mentre hi passava va tenir la seguretat que la controlaven i es va sentir incòmoda de nou. Amb la mà lliure va girar el pany. La porta li va semblar extremadament pesada. No estava segura si perquè tenia un alt grau de blin-

datge o perquè sabia què representava creuar-la. La travessà i accedí a un nou passadís paregut a l'anterior però amb les parets pintades amb colors acollidors. Rere seu, la porta es va tornar a cloure amb un soroll lleu de passadors automàtics. Elena es va fixar que, des del costat en què es trobava, no hi havia pany per poder obrir.

De fons se sentien veus i es dirigí cap allà. L'entrada d'Elena va tallar les converses de soca-rel. Tots els ulls es giraren a mirar-la, arrufats com enlluernats per una claror molesta. Llavors se sentí de vidre, d'un vidre brut i vergonyant que desentonava en aquell saló bellament ornat, d'un vidre mig esberlat i desgastat pel temps.

Notà que tornava l'ofec. El va combatre amb una respiració fragmentada semblant a la d'un gos cansat i va taral·lejar interiorment el segon moviment del concert per a piano número 21 de Mozart. Aquell era el seu secret per a resistir l'arribada de l'ansietat quan l'inhalador ja no era suficient: compassar la melodia amb els batecs d'un cor que es volia desbocar (sol-do-la-sol-la-sol-fa-mi-re-fa-sol). I amb la mà esquerra la-do, la-do... fins que la respiració s'entortolligava amb la música, fins que podia percebre ben a dintre cadascuna de les notes. I la calma arribava, el flux de pànic es reconduïa com un riu empetitit vora el mar i, llavors, podia continuar endavant.

Es fixà en l'enorme sala i en les persones que l'ocupaven. Elena va tenir la sensació de trobar-se en un menjador de revista de decoració: perfecte però completament impersonal, elegant però fred. Un espai que oferia la impressió que allí difícilment podia viure ningú.

Presidia l'estança una reproducció que Elena va reconèixer de seguida com una de les versions torturades de Francis Bacon. El rostre amb la boca oberta i angoixada del *Cap número 6* reproduïa la visió del pintor irlandès de la pintura que representava el

papa Innocenci X, de Velázquez. Li va semblar que podia sentir el crit espantós que pugnava per eixir d'aquell rostre deforme i sense mirada. I a Elena li semblà una tria molt crua i molt apropiada per a aquell lloc.

Just al costat, hi havia un marc preciós amb la imatge d'un jove somrient davant d'un paisatge marí. Semblava una pintura d'aquelles que venen amb els marcs per a decoració, neutra i acollidora, potser una reproducció feta a partir d'una fotografia simulant un cert estil impressionista, amb pinzellades grosses i llargues. Elena es fixà que la mirada del jove acompanyava l'espectador allà on anara. Però sobretot, sota la inquietant figura de Bacon, la imatge destacava pel contrast que hi aportava.

El centre de l'habitació l'ocupava una taula ovalada de fusta fosca. Al costat hi havia un grup de sofàs col·locats en forma de U des d'on l'observaven amb curiositat set persones. Anava a saludar quan li va cridar l'atenció la vitrina que feia conjunt amb la taula. El moble era d'aparença noble i estava tancat amb unes petites claus daurades que penjaven del pany. A través del vidres no s'hi veia una coberteria de Bohèmia preciosa com es podia esperar, a dintre apareixien perfectament ordenades un gran nombre d'armes.

—Benvinguda —digué l'home que es trobava més prop d'ella. Anava ben vestit i en la mà que li allargava per saludar-la lluia un Rolex daurat que refulgia—. Potser no t'hauries de sorprendre de trobar armes en aquest lloc.

—No —convingué Elena.

—La casa n'és plena —explicà l'home com si allò fóra una gran cosa.

—No l'atabales —protestà la dona del seu costat. Era una jove, vestida amb una elegància mesurada, com una jove empresària o com l'encarregada d'una joieria—. Acaba d'arribar i encara no ha vist res.

–Tots acabem d'arribar –s'enfrontà l'home.

–Ella és l'última?

La veu que havia fet la pregunta era molt feble, tant que malgrat procedir d'un xic jove va fer dubtar a Elena si qui havia parlat era realment una dona.

–Si coneixes les normes, ja saps que sí –digué un altre dels homes de la sala. Era gros, devia tenir prop de seixanta anys i es pentinava provant d'ocultar una calvicie irresoluble.– Ara ja hi som tots.

Elena passejà la mirada entre aquella gent, però només un instant perquè no volia semblar tafanera. A més dels que havien parlat, hi havia una dona negra amb un hijab al cap, un home amb ulleres que semblava no haver-se adonat que Elena havia entrat i una altra dona que li resultava familiar. Anava vestida amb una roba que s'ajustava molt a les seues formes arrodonides i protegia els ulls rere unes ulleres de sol. Per un instant pensà que aquella dona tan provocativa era cega.

Elena deixà la maleta i féu unes passes per l'habitació intentant no adonar-se que les mirades de tots la seguien. El quadre que ocupava la paret principal l'atreia poderosament. Aquella sensació d'angoixa, de vertigen, transmesa pel pintor irlandés sempre l'havia impressionada i en aquell lloc li resultava fins i tot nociva.

–No sé què he de fer –confessà al final–. On he d'anar?

–Al mateix lloc que tots, no? Tots acabarem igual –digué l'home calb.

–Oh, calla! –protestà la dona de les ulleres de sol.

–És cert –insistí l'home.

–Però no cal dir-ho.

La dona de les ulleres s'aixecà del sofà i s'apropà a ella.

–Vine amb mi. Les habitacions són dalt. Cadascú en té una assignada. Només pots obrir-la si en tens la clau.

Elena ficà la mà en la butxaca de l'abric i va mostrar la clau de seguretat que li havien donat. En traure-la li va agradar sentir el contacte familiar i protector del Ventolín. Després, va seguir la dona jove.

Se sentia perduda. Sempre la inquietaven els primers dies. No havia aconseguit sentir emoció mai pel que sol acompanyar una descoberta. En aquelles situacions l'amarava un trasbals incòmode que li impedia dormir els dies anteriors i que només marxava quan s'havia habituat als nous escenaris. Havia plorat el primer dia de col·legi i la primera nit fora de casa. Havia tremolat de terror la primera vegada que havia fet l'amor i havia sobrat la primera nit damunt del llit solitari, quan sabia que ja no el podria compartir mai més amb ell.

Va pujar les escales a poc a poc per temor d'ofegar-se. La jove se'n va adonar i va tornar de seguida per agafar-li la maleta.

–Què tens? –li va dir quan arribaren dalt.

Elena estigué a punt de mentir. Sempre sentia certa vergonya d'explicar la seua malaltia, com si l'altre poguera sentir la culpa fonamentada sobre milers de paquets de cigarrets.

–Els pulmons..., els meus pulmons es moren. I jo amb ells.

–Oh! Em sap greu.

–Ja no hi fa res.

–És cert. Ara ja no importa.

S'havien quedat palplantades enmig d'un corredor ample envoltat de portes bessones que tan sols es diferenciaven per un petit número situat al costat esquerre de cada entrada.

–I et fa mal? –preguntà la jove.

Elena estigué a punt de parlar-li de la singladura de filferros que li recorria el cos des de feia mesos, però va recordar sa mare. El dolor dels pobres no importa mai, el dolor dels pobres no és dolor, proclamava amb ràbia després d'haver plorat. I evocà com la dona ofegava el cap contra el coixí perquè Elena no la sentira

desfeta en llàgrimes. Però ella sempre l'oià i entrava a consolar-la. La tristesa dels pobres no és tristesa, afirmava la mare mentre s'eixugava els ulls. Els pobres som lletjos, no anem ben vestits, per tant, devem estar acostumats al patiment i a la pena. Aquella tristesa es va anar esvanint desdibuixada sota la pols del temps. Quan va tornar, la pena era d'un altre color.

–Per a això estan les medecines –va dir Elena forçant un somriure que va trobar amagat en un indret molt lluny d'aquells records.

–Tens raó.

Elena la va mirar i va trobar reflectit en les ulleres de sol de la jove el seu rostre esblaimat i aquells cabells forasters impentinel·lables que tant odiava. Allunyà la mirada dels vidres i va reparar en la dona. No sabia per què, però li resultava familiar.

–Ens hem vist abans en un altre lloc?

Ella va fer veure que no escoltava la pregunta.

–Aquesta deu ser la teua habitació –va dir–, la número 4. La resta ja estan adjudicades.

Elena va traure la clau i la va introduir en la ranura. La porta s'obrí suaument al primer intent.

Entraren juntes. Elena hauria preferit una mica d'intimitat, però no va voler ser descortesa i no va protestar per aquella invasió.

L'habitació tenia un llit enorme i rere el capçal hi havia un quadre que també va reconèixer de seguida, un clàssic italià del segle XVII: el *Suïcidi de Cleòpatra* de Guido Reni. La petita serp sostinguda amb dos dits per la reina travessa la pell blanca i la mossega al pit descobert, just en l'àreola del mugró dret, mentre ella mira al cel i espera una mort ràpida que pose fi al seu sofriment. Potser estava massa sensible, però notà que se li eriçava el pèl del clatell perquè era conscient de fins a quin punt la persona que havia decorat la casa havia tingut present cada detall.

Mentre la jove deixava la maleta sobre el matalàs, Elena observà el tocador ple de petites ampolles. Des de la distància, va poder reconèixer-hi molts medicaments. Eren els seus companys habituals dels darrers anys, els que l'allunyaven de les grutes fosques del dolor, els mateixos que tanmateix no havien pogut salvar-la.

I sentí una gran enyorança. Trobà a faltar les petites andròmines gastades i velles de sa casa. La butaca antiga amb el seu perfil cisellat amb anys sobre la tapisseria, perfecte com un guant per a descansar quan el seu esquelet atrotinat ja no era capaç de suportar-la més. Els mobles antics, passats de dècades, els records inútils amuntonats durant anys en els prestatges d'aquell pis de lloguer que no semblava ser definitiu mai, el llit on abocava tota la pena en el silenci de la nit. I l'olor, l'olor amiga, a no-res, a ella mateixa, a vesprada d'hivern, al petit confort de les coses conegudes, una aroma que semblava acollir-la com una bombolla. I notà com l'amarava una tristesa sòlida, feta d'absències i impossibles, una nostàlgia que arrapava.

Les mans li tremolaren. Elena se les mirà un instant com si foren les extremitats d'un estrany. Les trobà velles i tacades, però eren les seues, les de sempre en un lloc estrany. Reconeixia el dit anular amb les dues aliances iguals, record d'una persona i d'un temps que semblava no haver existit mai més que en la seua imaginació.

No volia que aquella jove que observava amb curiositat tots els detalls de la cambra la veiera com una vella fràgil i va enxarxar les mans insegures amb els dits entrelligats com si resara. La posició l'acompanyà cap a una oració antiga que vingué des d'una època remota, la va recitar en silenci fins que la veu de l'altra dona la va interrompre.

—Quanta medecina! La meua habitació té... coses diferents.

—Què té?

Curiosament, la qüestió semblà agafar desprevinguda la jove, que féu un gest de contrarietat i inicià el camí cap a fora.

–No et moleste més. Quan estigues instal·lada, baixa i parlem.

–Espera, com et dius?

–Noèlia –respongué amb veu apressada.

Quan va eixir Noèlia, va deixar surant una flaire delicada de perfum car i intens que Elena va respirar complaguda.

Hi havia una finestra per on entrava la claror feble de la vesprada. Elena mirà a l'exterior i trobà un mur inexpugnable per tot paisatge. A la part interior de l'habitació hi havia una altra porta que oferia l'accés al bany. Elena recordà quan havia estrenat la casa on fins ahir mateix vivia, evocà l'emoció d'explorar unes habitacions que sabia que serien seues. Ara, amidava amb passes petites la cel·la del condemnat, un territori no pensat per viure-hi sinó per amagar-se de la vida.

Va obrir la porta del lavabo i es va trobar una banyera enorme amb les múltiples sortides d'aigua d'un jacuzzi. Sobre un dels extrems, al costat dels sabons i de les sals minerals, s'hi podien veure dues grans fulles d'afaitar ofertes sobre una safata de plata preciosa.

Elena va sentir que les cames li fallaven i es va asseure sobre la tapadora del vàter. Un ofec, com un colp de puny, se li havia instal·lat al pit i l'havia feta trontollar. Ni el Ventolín ni Mozart no van poder aconseguir que, durant una bona estona, l'oxigen li arribara a les vies respiratòries. Ja no eren només els pulmons malalts. Tot el que havia cregut fins aleshores ja no valia. Ara ja era a la casa i tenia por, una por com no n'havia sentit mai a la vida.

NOÈLIA

El tacte tou d'aquell ancià refregant-se-li contra la pell nua li feia venir ganes de vomitar. Afortunadament, l'home l'havia posada de quatre grapes i la penetrava des de darrere. Així s'estalviava veure la panxa flàccida coberta d'uns pèls barreja de fosc i blanc i no havia de contemplar-li la mirada de desig lluint en una cara desencaixada pel plaer.

Per allunyar el pensament de la pell clapada d'aquell home, pensà en la recompensa per tot allò, en la que ja havia fet servir i en la que tindria de seguida que aquell fill de puta acabara. Girà el cap i va veure sobre la taula el petit estoig amb la droga que l'esperava. Va somriure.

–T'agrada, eh, puta?

Per un moment li va semblar que aquell home havia sigut capaç de llegir-li els pensaments. Després, de seguida, es va adonar que el vell no li preguntava per la droga, creia que gaudia amb els seus esforços sexuals.

–Molt –digué amb una veu que no es va esforçar gens a fer càlida–. Continua, va, més de pressa.

Aquest era el problema de fer-ho amb un home gran, i ja era la segona vegada que li passava. El sexe no durava l'estona habitual. S'allargava per l'efecte de les maleïdes pastilles blaves. I començava a pensar que aquell malparit se n'havia pres més d'una. Era el seu destí o el seu karma o com es volguera dir: tot en la seua vida girava al voltant de les drogues.

I al començament li havia anat bé. La desinhibició li havia procurat molts moments d'èxit. Com conèixer el germà de

Jovain, aquell cantant de veu aflautada i dubtosa masculinitat. D'entrada no sabia qui era. Havien coincidit comprant droga al mateix proveïdor i havien compartit dues ratlles de cocaïna, grosses i allargassades, en el lavabo d'homes d'una discoteca de moda. I, després, allí mateix, havien fet l'amor contra la paret d'un dels urinaris. Ho recordava perfectament perquè va ser ell qui va tenir l'honor d'estrenar els seus pits nous. Encara es ressentia una mica de les cicatrius al voltant dels mugrons quan ell la va començar a grapejar per damunt del vestit.

Però el germà de Jovain no va saber mai res d'aquella estrena. Després del coit, agraït i completament col·locat, va posar amb ella al davant del *photocall* i d'una càmera de televisió que cobria la inauguració de la temporada d'estiu de la discoteca. L'endemà, quan es va veure durant cinc segons en un programa del cor qualificada com «la bella nova acompanyant de...» va saber que havia descobert quin era el sentit de la seua vida. Aleshores va comprendre, per fi, que estava predestinada als flaixos i al glamur, que les hores d'avorriment passades al col·legi i els dos anys del cicle de perruqueria enviscant de tint els cabells de dones jubilades que feien de conillets d'índies a canvi de ser pentinades, només eren un estadi de preparació per a esdevenir una gran artista de la televisió. I se'n podien anar a la merda les horettes que treballava els caps de setmana ajudant en la perruqueria del barri on es feia pentinar sa mare. Ara seria famosa com una d'aquelles grans actrius que admirava de sempre a través de les pel·lícules llogades al videoclub del cantó de casa, una d'aquelles dames de la pantalla que imitava sovint davant de l'espill de la seua habitació quan ningú no la mirava.

La segona trobada amb el germà de Jovain va ser completament forçada. Era tard i ell no acaba d'estar segur de recordar-la, però el pitram siliconat de Noèlia estava ajustat a la perfecció i la idea de compartir una ratlla, jo convide, va fer reaparèixer

la mateixa familiaritat de l'altra vegada. Ell anava tan col·locat que ni es va adonar de les tres fotografies que li va fer amb el mòbil mentre li xuclava les restes de cocaïna que ella havia col·locat en trajectòria descendent partint des del melic, com una veritable línia alba.

Les imatges, regalades a una revista del cor de segona, van tenir un gran èxit i per primera vegada un periodista va trucar a sa casa per telèfon. Muntem una exclusiva? La pell se li va posar de gallina i els mugrons, no sabia per què, li van tornar a fer mal mentre preguntava quant.

I, mamà quina alegria, que ara seré famosa de veres i ho podràs explicar quan vages a la perruqueria, que jo ja no treballaré més allí. Que s'ha acabat la pudor de tint i s'ha acabat de patir. I si torna el pare l'envies a la merda, que ell ja ens va deixar tirades i que sí, que tu t'ho mereixes tot, que m'has tret endavant i que jo per tu el que siga i no patisques, mamà, que sé què em faig, que ningú no et farà abaixar el cap mai més. T'ho jure. I es veia a ella mateixa com Vivien Leight en *Allò que el vent s'endugué* proclamant que mai més ningú d'aquella petita casa de l'extraradi no passaria fam.

I Noèlia ja no es deia Noèlia ni era la Noe, ara es deia Nàdia. Un nom artístic dissenyat amb presses per l'home de la revista que li havia trucat, just mentre ella s'arreglava el maquillatge i es posava el vestit, a penes un minut més tard que el periodista s'haguera cobrat la part d'agraïment i de dret de cuixa que li pertocava. Perquè Nàdia sona més misteriós i més exòtic que Noèlia, li digué, i Noe fa olor de barri, de cervesa mig calenta i de menjar de pobres.

La bufetada en públic al germà de Jovain en la mateixa discoteca de sempre, perfectament immortalitzada per un parell de fotògrafs professionals, li va obrir per primera vegada l'accés a un programa de televisió.

I allí, al plató, com en una pel·lícula, amb llàgrimes vessades elegantment sense somicar ni mocs, va fer una afirmació sincera, expressada com si li arrancaren la confessió més íntima guardada en l'ànima. Al davant de tota l'audiència va revelar que Jovain, el mateix Jovain que ella coneixia perfectament perquè havia tingut un afer amb el seu germà, era definitivament gai i ella l'havia vist anar-se'n al llit amb un jove d'origen marroquí. Aquella afirmació va obrir portada de dues revistes i la va consagrar en l'olimp de la fama. Sobretot després que Jovain negara, fins i tot, conèixer aquella dona.

Però li agradava massa la droga i els diners arribaven amb excessiva facilitat per a parar-se a pensar. Ho va lamentar de cor quan el vell l'obligà a modificar la postura i, en tombar-se, va haver de mirar-lo a la cara mentre continuava la cavalcada. Puto Viagra. No podria agafar-li un infart?

Nàdia va canviar de nuvi tres vegades i va poder contar el procés d'enamorament i la tristesa de la ruptura en cadascuna de les tres ocasions. Cap problema, allò formava part del joc i ells ho sabien o haurien d'haver-ho sabut. Però en la darrera entrevista a la televisió en què explicava el seu últim trencament se li'n va anar la mà amb la coca i va fer un parell de comentaris desafortunats. De fet, no recordava ni de què havia parlat aquella nit. I, just aleshores, tot es va girar en contra seua.

De sobte, feia una setmana que ningú no li trucava. I no és que li importara pels diners, sinó perquè el silenci és molt evident quan abans has gaudit del soroll. I, llavors, es va menjar l'orgull, un orgull acabat d'estrenar que encara li venia gran, i va telefonar ella mateixa a periodistes amics.

No mira, és que estàs cremada. Com cremada? La gent s'ha cansat de tu. Però què dius? Ja ha passat el teu moment, Nàdia, vols un consell?, busca una altra eixida, açò s'ha acabat. Però, què t'has cregut? No t'ho prengues malament, et dic la veritat.

Ets un fill de puta, jo sóc famosa, m'entens?, sóc famosa. No, Nàdia, tu no ets res.

I és de veres que no era res, o quasi res, perquè cap de les portes a què va trucar no es va obrir. Una nit, una dona li va telefonar i li va dir que tenia un treball per a ella. Hi havia un home que l'havia vista a la televisió i que volia convidar-la a sopar. Noèlia no era estúpida i va saber què li oferien. En dos segons va fer un càlcul de les possibilitats que tenia de dir que no. Feia tres mesos que no apareixia a la televisió i, malgrat la crisi, la coca havia tornat a pujar de preu. Es decidí de seguida.

Però aquella vegada no ho va fer exactament pels diners, perquè encara li'n quedaven molts. Ho va fer per eixir, per deixar de dur xandall i sabetilles d'anar per casa tot el dia, per deixar de veure programes del cor amb l'esperança que algú l'esmentara, per fer alguna cosa, per sentir-se important i elegant i estimada.

L'home resultà ser un empresari d'un concessionari de cotxes de luxe. Les coses van quedar clares des del començament. Sopar en el reservat d'un restaurant i sexe. La quota, elevada, però compartida amb l'organitzadora de la cita. Tots d'acord? D'acord.

I una nova vida començà. Potser ja no era tan famosa però encara guanyava diners perquè ara era una *escort* que és com dir una puta però molt més fina, tant que ni sembla que sigues puta. Però la mamà, la pobra mamà, que no s'assabente de res. Són amics que em conviden a sopar. Tu digues quan vages a la perruqueria que aviat torne a la tele, que aquests amics que he fet perquè sóc famosa i que m'admiren molt, m'ajudaran, que estic preparant nous projectes. Sí, projectes és una paraula que queda molt bé, digues això mamà, nous projectes. I aleshores jugava a ser Julia Roberts. No, no jugava. Era l'autèntica *Pretty woman* deixant-se estimar per cavallers de mitjana edat desitjosos de carn fresca i d'una dona natural i atractiva.

La primera picada d'heroïna va ser com entrar en una nova dimensió. La hi va convidar un cantant en hores baixes que, seguint el procediment habitual, li havia fet una invitació per a un d'aquells sopars. Li feia una mica de por aquella agulla entrant entre els dits del peu, però després la pujada va ser brutal i ho va compensar tot: no ser ningú, deixar-se grapejar per empresaris grossos i plens de bitllets i veure als ulls de la mamà aquella tristesa que li recordava la mateixa pena de quan el fill de puta del papà se'n va anar de casa. I, des d'aleshores, la coca ja no era suficient.

De sobte, quan més diners necessitava, resulta que menys treball tenia. Ni tan sols hi havia sopars en restaurants elegants amb clients de luxe. No bonica, el que hi ha ara és a aquest preu i amb aquesta gent. Pensa que ja no et coneix ningú i això et fa perdre *cachet*. La gent paga per follar-se una famosa. De ties bones, n'hi ha a milers i moltes són gratis. Prova de tornar a la tele i deixa de col·locar-te tant, que espantes els clients.

Les fotos de la revista on va aparèixer nua quasi maten la mamà. El cardiòleg va dir que havia anat de ben poc i que el cor li havia quedat malalt per sempre, que a partir de llavors qualsevol agitació l'enviaria a l'altre món. Aquella podia haver sigut una bona data per a aturar-se, just el dia que va anar a veure la mamà a l'hospital després de l'atac. El moment en què es va haver de picar en el lavabo de l'habitació perquè no podia més havia d'haver sigut un punt d'inflexió. El seu reflex a l'espill: l'agulla de la xeringa dins la pell i sa mare fora, cridant-la a través d'una màscara d'oxigen. Un record que encara nafrava. I es reconeixia a ella mateixa que la possibilitat de canviar l'havia pensada sincerament, però que no havia sigut capaç de fer-ho.

Que no mamà, que jo vetlaré per tu i res del que faça no et traspalsarà més. T'ho jure, que aquestes fotos són robades,

que era a la platja amb un amic i mira que són cabrons els periodistes.

L'ancià descarregà finalment amb una llarga afirmació de felicitat. Noèlia s'hi haguera afegit de grat a aquell sí alliberador perquè per fi havia acabat el llarg combat i podia accedir al seu tresor.

S'aixecà encara nua, sense fer cas de l'home que respirava agitadament sobre el llit, i es dirigí cap a l'estoig que l'esperava des de feia massa estona. Es picà mentre l'ancià es posava la roba, i el cavall ja li galopava la sang quan el va veure eixir. De reüll, va comprovar que a la taula hi havia els diners del preu acordat. No sabia del cert si s'havien acomiadat.

Quan es va sentir suficientment forta es va vestir i va tornar al carrer. Una vegada més, va pensar, una més i a descansar. I, aleshores, quan un home que feia olor de suor i d'alcohol se li va apropar i li va demanar quant i en dir la t una petita gota de saliva se li va escapar de la boca i va impactar en la cara de Noèlia i ella va veure la bava pastosa que s'acumulava en els extrems dels llavis sedents d'aquell home, es va adonar que ja no podia més. El món s'havia tornat negre de sobte i es va sentir molt i molt bruta. Tan bruta com la primera vegada que va fer el carrer perquè no li arribaven els diners per a droga. Dues de la matinada, dins d'un cotxe, vint euros i una dosi de merda, ni tan sols suficient per a arribar al migdia sense tremolar. Aleshores ja no pensava ser un personatge de pel·lícula perquè no recordava cap escena atractiva amb una ionqui arrossegant-se pels carrerons. I si n'hi havia alguna, l'havia oblidada de pressa perquè segur que el final no era de color de rosa i ella sempre havia estimat els finals feliços.

Va deixar l'home de la boca plena de saliva sense aclarir-li la taxa i se'n va anar de pressa. Va plorar un estona mentre caminava i va pensar en sa mare, en la seua pobra mare que es moriria de pena quan sabera que tenia una filla que era una

puta drogoaddicta, en sa mare que ben aviat descobriria que s'havia polit en drogues el fons de la llibreta, aquells diners que guardava per a quan fóra vella de veres, aquells estalvis que havia reservat tota la vida guardant dia a dia, treballant com un escarràs. I es va fer més pena encara i va plorar més encara i es deia que allò no era només un mal viatge, que s'havia acabat, que la decisió estava presa. I aquest acord amb ella mateixa va aconseguir calmar-la una mica. Es va buscar per les butxaques els diners que li quedaven i en va fer recompte. Sabia on acudir i estava resolta a fer-ho. Ja no podia més, la mirada decebuda de sa mare la perseguia i l'acusava.

Caminava pel carrer lentament i s'adonà que feia molt que havia perdut l'energia de viure però que no n'havia sigut conscient fins aquell moment. Li vingueren ganes de vomitar perquè ara percebia l'olor de l'ancià que havia sigut l'últim client impregnada sobre la pell que havia tocat, en els cabells que li havia acaronat, en la saliva que havien compartit. Una ferum rànica que podia notar com la infectava per dintre.

El barri era de classe mitjana, potser per això alguns dels que passaven la miraven amb menyspreu. La seua roba cridava l'atenció però ja no pels mateixos motius que abans. Havia anat perdent l'elegància amb el temps i això no només es notava en la vestimenta, el seu gest tampoc no era tan altívol ni atractiu com abans. Ni recordava l'última vegada que algú l'havia parada pel carrer i li havia demanat un autògraf.

A la porta de l'edifici on es dirigia hi havia un músic de carrer tocant la tuba. Anava vestit de manera estrambòtica, amb banyador i unes botes d'aigua. Al cos duia una samarreta amb una inscripció que resava *I'm the Devil* i que mostrava un diable en actitud burlesca. Mentre pujava amb l'ascensor no es podia llevar del cap la imatge d'aquell dimoni provocador que semblava escarnir-la i mofar-se dels seus somnis trencats.

Comprà tota la droga que va poder amb els diners que tenia i va negociar dues dosis més amb interessos. Suportà les amenaces i una clatellada d'advertència per si se li acudia no pagar el que devia, però aconseguí el que necessitava. Estava tan contenta que se sentí capaç de baixar els esglaons fins al carrer. Tot arribava al final, només calia buscar un bon lloc per a fer-ho i, llavors, descansar.

Al davant de la porta exterior li barrava l'eixida un home vestit de negre amb roba cara i refinada, com la d'aquells homes que solien convidar-la a sopar feia segles. Devia tenir al voltant de cinquanta anys i tot en ell desprenia seguretat, fins i tot la seua veu era greu i traspuava domini.

–Noèlia, hem de parlar.

El tornà a mirar de dalt a baix buscant una espurna de lucidesa que li permetera identificar aquell cavaller que l'havia anomenada pel seu nom vertader. Però de seguida va saber que ella no havia estat mai amb un home així, estava segura que, malgrat tot, el recordaria.

–El conec?

–Encara no, però tinc una proposta que et vull fer.

Noèlia tocà la droga que duïa a la butxaca dels pantalons amb un gest ansiós, com el d'un viatger que està a punt de pujar a l'avió i s'assegura una vegada i una altra, de manera maniàtica, que té el passaport preparat. I és que això era realment el que passava, tenia a la butxaca el seu puto passaport.

–No pot ser en un altre moment? –preguntà.

–No, no hi haurà altres moments.

Per un instant Noèlia es va sentir descoberta. Dubtà. Era evident que no era un policia. Què podia passar-li de pitjor? Tenia la ment massa espessa per a pensar amb claredat però reconeixia que la intrigava aquell senyor distingit que potser li portava alguna mena d'esperança. I sempre podria agafar el vol

una mica més tard. Per això assentí i, lentament, sense dir res, va seguir l'home cap a l'exterior de l'edifici.

Mentre entrava al cotxe luxós d'aquell cavaller va mirar enre-re, cap al músic que s'estava a la porta. Ara ja no tocava, havia recollit les monedes que havia aconseguit i observava com ella se n'anava. Les mirades es van encreuar un instant i el músic va somriure. A Noèlia li va semblar que aquell gest era idèntic al del dimoni de la samarreta que duia.